

Drunkningsolyckan i Hennan.

81 C Br. 1925

+ ISAKSSON. G.

Vitt Sv
Tij
(Sv)
0
1925

Drunkningsolyckan i Hennan

av Gerda Isaksson

PRIS 35 ÖRE

DE MEDEL som inflyta genom försäljning av detta lilla häfte, skola anslås till hjälp för åstadkommande av en gravvård över de vid druckningsolyckan i Hennan omkomna systronen Alin, Astor, Astrid och Anna Knapp.

Redovisning kommer att införas i Ljusdals Tidning och Ljusdals-Posten.

Kungl. biblioteket

0 0000 000094433

Jag här vill söka skildra det öde, som har hänt,
Som rört så många sinnen och liv i död förvänt
Ja, som lavinens vågor det ryktet flödat ut
Att fyra syskon drunknat, dess levnadsdag är slut.

Och stället där de bodde, man Tranvik kalla plär,
Det hör till Ljusdals socken ej långt från Hennan är.
Där levde tvenne makar allt under årens lopp.
Sex unga plantor voro dess glädje och dess hopp.

Re'n barnaskaran hunnit så fager växa opp.
Den äldsta dottern redan med tillförsikt och hopp
Gått att i världen söka sin lycka och sitt bröd,
Men livets vägar korsas av bitter sorg och död.

På sista tiden kommit från henne tvenne brev:
"För sijn se efter barnen!" hon i dem båda skrev.
Det är som om hon anar, en sorg så djup och stor
och därför ömt hon varnar: "Se efter barnen, mor!"

När sista brevet lästes av syskon, mor och far
En blick på barnen fästes, som full av kärlek var:
"Tänk, om vi skulle mista en enda utav er,
Nog skulle hjärtat brista och glädjens sol gå ner!"

Och särskilt faderns ögon på gossen Astor se:
"Må himlen dock förbjuda att sådant skulle ske!"
För sonen mest han fruktar, han vet vart hågen låg,
Ty äventyren locka för Astors själ och håg.

Snart skulle Storsjön läggas till is så spegelklar,
Och stålskodd pilt skall pröva dess yta alla dar.
"Tänk, om hans levnadsbana där plötsligt toge slut!"
Den tanken fadern vägar ej riktigt tänka ut.

Dock stundens vemodsstämning snart överstånden var,
Och alla åter hoppas på framtid ljus och klar.
Och höstens dar förgingo, och vinter snart man får,
Den redan gjort sitt intåg med frost i sina spår.

Den sista veckans dagar betydligt kalla var,
Och skolterminen börjat och barnen alla dar
Gå efter vikens stränder, som redan frusit har,
Och därtill lov de hade av både mor och far.

Ty eljest fram till skolan besvärlig vägen var,
Och blott en dålig gångstig igenom skogen bar.
Och därför ha de lovats att denna vägen ta,
Om sommaren de rodde, och allt har förr gått bra.

Och denna dag som vanligt de sig i väg bege,
Och ingen kan väl ana det hemska som skall ske.
Men mor hon dem förmanar: "Håll eder tätt vid strand;
Gå inte ut på viken, gå ej för långt från land!"

Och dagens timmar svunno, snart skolans dag är slut
Att hemåt sig begiva nu barnen skynda ut.
Ett varningsord de fingo av lärarinnan kär:
"Gå inte ut på isen, den ännu inte bär!"

Nu tioårig Astor på foten skridsko klär,
Och under skratt och glädje nu färden hemåt bär.
Och trettonårig Astrid sparkstötting åker glatt,
På vilken minsta flickan sjuårig Anna satt.

Ej något mänskligt öga nu såg vad sig tilldrog.
Det är som barnen fattats av ett vansinnigt mod.
Och lockande låg viken, så blank och spegelklar.
Nu barnen pröva isen, som lagd på dagen var.

Ett ångestskri nu plötsligt igenom luften skar,
Till både när och fjärran sitt hemska budskap bar.
Och rop på rop förklinga i rymdens dunkel ut,
Men ingen dit kan hinna för'n ropen tagit slut.

Men barnens syster Alin till stranden har gått ned
Att samla något sjögräs och höll nu på därmed.
Hon hörde barnens nödrop och anar hur det var
En trettonårig gosse hon i sitt sällskap har.

Hon börjar nu att springa och gossen likaså,
Hon tänkte bistånd bringa och hoppas det skall gå.
Hon skicklig är att simma det förr hon provat har,
Om blott hon kunde hinna dit fram där barnen var.

Men det var långt att komma dit hennes syskon var
Ansträngningen och rädslan nog hennes krafter tar.
Nu äntligt såg de vaken i vilken Astor låg,
Men ingendera flickan man i densamma såg.

Nu Oswald hastigt stannar, ty isen buktar sig.
Men Alin intet tvekar, det gällde broderns liv.
Men fasansfullt — nu sjunker hon under isen ner
Och brodern Astor ropar: "Nu drunknar Alin med!"

Förfärad Oswald springer, han fick en tanke ny,
Han skulle hjälp påkalla ifrån den närmsta by.
En gång han såg tillbaka — tänk, vilket objektiv!
I vaken unge Astor än kämpar för sitt liv.

Men när som hjälp tillkommer, då var där allt så tyst.
Och ingenting förråder vad där utspelats nyss.
Att söka barnens kroppar man genast börjar nu,
Och alla fyra fann man till omkring kl. sju.

Sitt liv i döden Alin för sina syskon gav,
Nu få de fyra vila i en gemensam grav,
Hon skördades av döden vid sina femton år,
Liksom en blomma bröts hon i livets sköna vår.

Den scen som sedan följde jag tyst vill gå förbi
När far och mor fått veta den hemska tragedi
Att Alin, Astor, Astrid och Anna kommit ut
På vikens falska yta och fannats i dess djup.

Jag minnet vill befästa för händelsen så svår
Man skrev i seklet nitton det tjugofemte år
Uti oktober månad den tjugonde det var
Det ödesdigra hände, som jag här skildrat har.

I hemmet och i orten det stor förstämning rår,
Dock kärleksrika vänner tillredde deras bår.
Den dag, som de begravdes, det stor tillslutning var,
Man smyckat har kapellet och dit de döda bår.

Och tidigt till kapellet en skara sig beger,
Och inför deras blickar ett skådespel sig ter,
Som lyckligtvis man sällan i fredstid skåda får,
Att fyra unga syskon tillsammans stå på bår.

De följdes åt i döden, ett sällsamt ödets drag,
Som länkar i en kedja en vacker syskonrad,
Än kindens fagra rosor i döden dröjde kvar,
Det var som om de levat och endast sovit har.

Ja, de i döden sova en sömn av ingen störd
I sina vita kistor mitt i en blomsterskörd,
Som sänts från när och fjärran en sista hyllningsgård
Till dessa fyra syskon på deras sista färd.

Ja, rik var blomstergården vid dessa syskons bår,
Och själva dödens prägel därav en ljusning får,
Det är som blomstren viska om anad okänd tid,
Då dödens makt skall brytas av härlighet och liv.

En gång skall hoppets fångar gå fri ur dödens famn,
Det Segerfursten lovat uti sitt eget namn.
Hur skönt en glimt att spörja på denna dödens stråt,
Att bättre tider stunda än jämmer, nöd och gråt!

Nu klockan snart sig närmar till den bestämda tid,
Då deras stoft skall vigas till gravens ro och frid.
Och barnens anförvanter ett sista avsked ta
Av sina kära döda som djupt de älskat ha.

Nu från kapellet tågar, en högtidlig procession,
Och åter ögat skåda får en sällsam vision,
Och klockeringning ljuder i dödens tysta fjät,
Och sinnet vörtnad bjuder för dödens majestät.

Nu sorgetåget närmar sig kyrkans helga ort,
Och syskonraden skrider igenom kyrkans port.
Och sorgemarschens toner i orgelbruset skalv
Och psalmens toner eka mot kyrkans helga valv.

Ja, gripande var stunden vid denna sorgeakt.
Och allas håg var bunden av en högtidlig makt
Och blomstergården skiftar i överjordisk glans,
Och än om hoppet viskar som bortom graven fanns.

Och prästens ord förklinga så skönt om hopp och frid,
Och mången tanke svingar sig över jordens id.
Men snart de dova slagen av trenne skovlar mull
Nått hela syskonraden på kistans blomstergull.

En hedersvakt av ungdom kring båren stå, vi se
Hur dessa ungdomsvänner den sista tjänsten ge.
Av dessa syskonraden nu åter bäres ut,
Och kistorna nedsänkas i gravens tysta djup.

Nu hördes rop av smärta, den stunden svårast var
Och rört var varje hjärta och sorgens prägel bar.
Ja, släktingar och vänner i tårar upplöst stå,
Och det såg ut som ingen från graven ville gå.

En sådan sorg som denna jag skildra ej förmår,
Jag har ej ord och penna som detta syfte når.
Jag vill blott endast säga att sorgen gränslös var
För barnens anförvanter, som stå i livet kvar.

Till Er, vars sorg och smärta mitt eget sinne rört,
Och till mitt eget hjärta sitt eko överfört,
Till Eder vill jag giva min enkla sorgesång
Må den ett minne bliva för Er i livets gång!

En gård jag ville skänka till syskon, mor och far
Men kunde intet tänka som något värde bar
När intet fanns att giva jag hjärtats hyllning gav
Må dessa rader bliva en vård på barnens grav.

